

...

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Pfv.I.20.342/2020/5. szám

A tanács tagjai: Dr. Orosz Árpád a tanács elnöke

Dr. Kiss Gábor előadó bíró

Dr. Csentericsné dr. Ágh Bíró Ágnes bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2)

A felperes képviselője: Dr. Móricz Ügyvédi Iroda

cím4

ügyintéző: Dr. Móricz Zoltán ügyvéd

Az alperesek: Alperes1 I. rendű

(Cím1)

Alperes2 II. rendű

(Cím3)

Az alperes képviselője: Budapesti LXXI. számú Ügyvédi Iroda

cím5

ügyintéző: Dr. Nagy Gergely Tamás ügyvéd

A per tárgya: hagyatéki hitelezői igény

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Budapest Környéki Törvényszék 9.Pf.20.686/2019/10.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Nagykátai Járásbíróság 8.P.20.455/2017/62.

Rendelkező rész

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 9.Pf.20.686/2019/10. számú jogerős ítéletét hatályon kívül helyezi és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét 900.000 (kilencszázezer) forintban, az I-II. rendű alperesek együttes felülvizsgálati eljárási költségét 150.000 (százötvenezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. rendű alperes a tulajdonosa az A. Kft.-nek. A II. rendű alperes az I. rendű alperes testvére. Id. B. A. az alperesek apja és a II. rendű alperes több alkalommal vásárolt árut a felperestől. Az áru kifizetésére készpénzzel vagy átutalással került sor. 2011. október 26-án 2.469.390 forint összegben, 2011. október 27-én 2.590.980 forint összegben, 2011. október 28-án 607.831 forint összegben, 2011. november 11-én 1.966.230 forint összegben vásároltak árut azzal, hogy az ellenértéket átutalással rendezik. Az egyes vásárlások során a kiállított számlán és a rakodási jegyzéken az A. Kft. bélyegzőjét használták.

[2] Id. B. A. 2012. augusztus 9-én elhunyt, törvényes örökösei az I-II. rendű alperesek. A II. rendű alperes az A. Kft. nevében 2012. május 18-án 500.000 forintot, 2012. május 31-én 400.000 forintot készpénzben megfizetett a felperesnek.

[3] A felperes az A. Kft.-t 2011. november 21-én és azt követően többször írásban felszólította a tartozás rendezésére. A 2012. december 30-án megküldött felszólításra az I. rendű alperes a cég képviselőjében válaszolt. Arra hivatkozott, hogy a perbeli árukat az apja vásárolta, azokról nem volt tudomása, az apja a cég képviselőjében nem volt jogosult eljárni.

[4] A felperes 2014. április 3-án felszámolási eljárást kezdeményezett az A. Kft. ellen. Az adós az eljárás során a követelést vitatta, arra hivatkozott, hogy a felperes vele nem kötött szerződést. Az elsőfokú bíróság a 2016. május 18-án kelt 2.Pk.96/2016/7. számú végzésével az eljárást megszüntette. A határozat indokolása szerint a hitelező az eljárás során nem bizonyította, hogy a követelése az adóssal kötött szerződésekből ered. A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság a 2017. január 18-án kelt 11.Fpk.44.564/2016/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Szintén úgy ítélte meg, hogy nem állapítható meg, hogy a felek közötti adásvételi szerződés létrejött, ebből következően az sem, hogy az hitelezőnek az adóssal szemben szerződésen alapuló követelés van. Utalt rá, hogy a hitelező a követelését az álképviselővel vagy annak örökösével szemben érvényesítheti. A felperes a jogerős végzést 2017. május 8-án vette át.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[5] A felperes 2017. május 8-án fizetési meghagyásos eljárást kezdeményezett az I-II. rendű alperesekkel szemben. Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket 7.437.750 forint és ennek 2011. november 4-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére.

[6] A keresetét az I. rendű alperessel szemben a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 221. § (1) bekezdésére, a 339. § (1) bekezdésére, a 344. § (1) bekezdésére és a 677. § (1) bekezdés c) pontjára, a II. rendű alperessel szemben pedig a régi Ptk. 221. § (1) bekezdésére alapította. Másodlagosan a II. rendű alperessel szemben is a régi Ptk. 677. § (1) bekezdés c) pontjára alapította a követelését.

[7] Az alperesek kérték a kereset elutasítását.

[8] Elsődlegesen elévülési kifogást terjesztettek elő. Arra hivatkoztak, hogy a legutolsó számla kiállításához képest (2011. november 11.) is eltelt az ötéves elévülési határidő, mert a felperes a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét 2017. május 8-án terjesztette elő.

[9] A felperes az alperesek elévülési kifogásával kapcsolatban előadta, hogy az elévülés a felszámolási eljárás alatt nyugodott, ezért az nem évült el.

[10] Az alperesek érdemben is kérték a kereset elutasítását. Arra hivatkoztak, hogy sem id. B. A., sem a II. rendű alperes nem állt jogviszonyban az A. Kft.-nél, annak a képviselőjében nem jártak el, meghatalmazással nem rendelkeztek, és eljárásukat az I. rendű alperes a cég nevében utólag sem hagyta jóvá. Előadták, hogy a II. rendű alperes a vásárlásoknál id. B. A. sofőrjeként működött közre, mivel annak nem volt vezetői engedélye. Id. B. A. egyéni vállalkozó volt és székhelye, valamint az A. Kft. székhelye egyaránt a K., M.

utca 6. szám alatt volt. Szerintük ennek ellenére nem kellett, hogy az I. rendű alperes mint az A. Kft. ügyvezetője tudomást szerezzen id. B. A. ügyleteiről.

[11] Hivatkoztak arra is, hogy az adott esetben kármegosztásnak volna helye, mert a felperes nem ellenőrizte a vásárlások alkalmával id. B. A. képviseleti jogát.

Az első- és másodfokú ítélet

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 7.437.750 forint tőkét és ezen összegből 2.272.709 forint után 2011. november 4-től, 2.590.980 forint után 2011. november 5-től, 607.831 forint után 2011. november 6-tól és 1.966.230 forint tőke után 2011. november 20-tól a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Megállapította, hogy az I. rendű alperes a tartozás megfizetéséért a közjegyző 2013. január 17-én kelt és jogerős hagyatékátadó végzésében megállapított hagyaték tárgyaival és annak hasznaival, amennyiben a követelés érvényesítésekor a hagyaték tárgyai vagy hasznai nincsenek az örökösök birtokában, annyiban az öröksége erejéig egyéb vagyonával felel.

[13] Az elsőfokú bíróság osztotta a felperes álláspontját az elévülés nyugvásával kapcsolatban. Szerinte a felperes csak a felszámolási eljárás jogerős befejezésekor került abba a helyzetbe, hogy a követelését a megfelelő személlyel szemben érvényesíthesse. Hangsúlyozta, hogy önmagában az a tény, hogy az A. Kft. ügyvezetője a felszámolásra irányuló eljárás során a felperes tudomására adta, hogy ő mint a cég egyedüli ügyvezetője sem személyesen, sem meghatalmazottja után nem kötött szerződést, még nem hozta a felperest abba a helyzetbe, hogy igényérvényesítési joga és az elévülés megnyíljon, mert bízott kérelme alaposágában. Okfejtése szerint az eljárást jogerősen lezáró végzés kézhezvétele az az időpont, amikor a felperes a peres eljárás kezdeményezésére kényszerült az örökösökkel szemben, ekkor került abba a helyzetbe, hogy felismerje, az álképviselő a képviseleti jogáról őt megtévesztette, így közte és az A. Kft. között szerződéses jogviszony nem jött létre.

[14] Megállapította, hogy a felperes részére nyitva álló igényérvényesítési határidő a jogerős bírósági határozat kézhezvételétől, 2017. február 8-tól számított egy éven belül még nem telt el, azt a fizetési meghagyásos eljárás megindítása 2017. május 8-án megszakította, így a felperes követelése nem évült el.

[15] Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra jutott, hogy nem várható el a felperestől az, hogy a 16 alkalommal rendben lezajlott nagyértékű vásárlás után a kölcsönös bizalom talaján kialakult üzleti kapcsolatban a további szerződésekre nézve ellenőrizze a bankkártyával és bélyegzővel rendelkező hozzátartozó családtag vásárlásra jelentkező személy képviseleti jogosultságát. A felperes alkalmazottja – szerinte – annak ismeretében volt, hogy id. B. A. édesapja az alperesnek, mivel ők a felperes telephelyén együttesen is megjelentek. Hangsúlyozta, hogy semmilyen adat nem merült fel aziránt, hogy esetleg id. B. A. nem az A. Kft. nevében vásárol, hiszen korábban az átutalásos fizetések is minden esetben rendben történtek. Emiatt nem látott lehetőséget a felek között a kármegosztásra, mert a felperes a megtévesztésében felróhatóan nem hatott közre.

[16] Utalt rá, hogy a felperes a követelését az általa becsatolt okiratokkal (számlák, rakodási jegyek) bizonyította, az iratokon az A. Kft. bélyegzőjét id. B. A. használta.

[17] Kifejtette, hogy az eljárás során kihallgatott G. L. tanú vallomása is a felperesnek azt az állítását igazolta, amely szerint id. B. A. és a II. rendű alperes jelent meg a felperes dunaújvárosi telephelyén, az üzleti kapcsolat megindult közöttük, és 16 alkalommal a vásárlásra rendben sor került, a készpénzes vásárlásokat követően utólag átutalásos fizetéssel vitték el az árut. Utalt arra is, hogy id. B. A. személyesen is bemutatta a telephelyen az I. rendű és a II. rendű alperest egy alkalommal.

[18] Azt is megállapította, hogy B-né M. H. hozzátartozó tanú vallomása megerősítette azt a tényt, hogy az I-II. rendű alperesek és id. B. A. jártak a felperes telephelyén abból a célból, hogy az I. rendű alperes kedvezményeket kapjon, illetve id. B. A. bemutatta ott a fiaként. Szerinte a tanú vallomásában alátámasztotta azt a tényt, hogy id. B. A. vasszerkezetek készítésével foglalkozott.

[19] A tanúvallomások alapján, valamint abból a tényből, hogy az id. B. A. által más alkalommal megvásárolt áru, az A. Kft. számlájáról került kiegyenlítésre, azt állapította meg, hogy id. B. A. és a II. rendű alperes folyamatosan azt a látszatot keltette, hogy az A. Kft. nevében járnak el. Erről a tényről az A. Kft. ügyvezetőjének, az I. rendű alperesnek is tudnia kellett, hiszen a kifizetés több esetben az A. Kft. számlájáról történt. Utalt arra is, hogy a bélyegző eltűnését az I. rendű alperesnek észlelnie kellett, illetve a számláról történő átutalásokról ismeretei kellett, hogy legyenek.

[20] Következtetése szerint id. B. A.-nak tudnia kellett, hogy nem képviselheti a fia cégét, így az eljárása rosszhiszeműnek minősült, ami miatt a teljes kár megtérítésével tartozott, illetőleg jogutódjai tartoznak a felperes felé. Szerinte a II. rendű alperes tudata is átfogta, hogy édesapjával árut fizetnek ki és hoznak el az A. Kft. nevében, tudta, hogy képviselési joggal sem ő, sem az édesapja nem rendelkezik, ezért ő maga is rosszhiszeműen járt el a vásárlások során.

[21] Hangsúlyozta, hogy a felperes által becsatolt okiratokon id. B. A. aláírása szerepel, ezt a tényt az eljárás során kirendelt szakértő véleménye is alátámasztotta.

[22] Az alperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[23] Érvelése szerint tényként állapítható meg, hogy a keresettel érvényesített számlák vonatkozásában a felperes és az A. Kft. között szerződés nem jött létre, a perbeli acéltermékeket az alperesek édesapja rendelte meg a cég nevében, az I. rendű alperes az álképviselő eljárását nem hagyta jóvá. A becsatolt számlák alapján megállapította, hogy a legkésőbb kiállított számla esedékessége 2011. november 19. napja, és a felperes a fizetési meghagyásos eljárást 2017. május 8-án kezdeményezte, így a követelés szerinte elévült. Utalt arra is, hogy az I. rendű alperes a felszámolási eljárás kezdeményezése előtti utolsó fizetési felszólításra úgy válaszolt, hogy az A. Kft. a számlákon szereplő anyagokat nem rendelte

meg, a tartozást nem ismerte el. Kiemelte, hogy az I. rendű alperes ezt a választ megismételte a felperes által írt fizetési felszólításra, a 2013. március 14-én kelt válaszlevelében, majd álláspontját a felszámolási eljárásban is következetesen fenntartotta.

[24] A másodfokú bíróság szerint – figyelemmel arra, hogy a fizetésképtelenség megállapításának alapfeltétele, hogy a hitelező követelése az adóssal kötött szerződésből eredjen – a felperes legkésőbb az I. rendű alperes válaszleveléből értesült arról, hogy ő és az A. Kft. között szerződéses jogviszony nem jött létre, illetve id. B. A. eljárását az I. rendű alperes a cég nevében nem hagyta jóvá. Ezért a felperes – mutatott rá – legkésőbb ebben az időpontban a gazdasági társaságtól elvárható magasabb fokozatú gondosság és felelősség alapján köteles lett volna arra, hogy a nyilvános és mindenki számára elérhető cégnyilvántartási adatok alapján ellenőrizze, hogy ki jogosult az adós képviselőjére.

[25] Okfejtése szerint megállapítható, hogy az I. rendű alperes válaszlevele alapján a jogi képviselővel eljáró felperes számára egyértelművé kellett, hogy váljon: szerződéses jogviszony hiányában és a követelés vitatott jellege folytán az adós fizetésképtelenségének megállapítására nem kerülhet sor. Ebből következően szerinte nincs olyan menthető ok, ami miatt a felperes a követelését nem tudta volna érvényesíteni, mert nem volt elzárva attól, hogy akár a felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelme mellett peres eljárást kezdeményezzen az alperesekkel szemben az elévülési időn belül.

[26] A másodfokú bíróság a kifejtett álláspontja folytán „a felperes követését érdemben nem vizsgálta”.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[27] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amely annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

[28] Állította, hogy a jogerős ítélet a régi Ptk. 326. §-ába és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 206. § (1) bekezdésébe és a 221. § (1) bekezdésébe ütközik.

[29] Hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperesnek, aki az A. Kft. ügyvezetője és tulajdonosa, id. B. A. az édesapja volt és a testvére a II. rendű alperes. Közeli hozzátartozókról lévén szó, a másodfokú bíróság részéről az elvárható magasabb fokozatú gondosságra való hivatkozás nem életszerű, mert senki nem gondolná, hogy egy ilyen rokoni kapcsolat mellett az egyik családtag visszaél a másik családtag kárára.

[30] Hivatkozott a bírói gyakorlatra, amely szerint az elévülés nyugvásának megszűnése szempontjából annak van jelentősége, hogy a károsult mikor jutott teljeskörűen az igényérvényesítéséhez szükséges információ birtokába. Okfejtése szerint a felszámolási eljárás jogerős befejezéséig nem volt abban a helyzetben, hogy tudja, hogy az álképviselő eljárása miatt kár érte. Szerinte az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felszámolási eljárásban a másodfokú bíróság olyan előkérdésben kellett, hogy döntsön, amely

befolyásolta azt, hogy ő egyáltalán abba a helyzetbe kerüljön, hogy tisztába legyen azzal: létre jött-e szerződés közte és az A. Kft. között.

[31] Hangsúlyozta, hogy joggal bízott abban, hogy a felszámolási eljárásban a bíróság megállapítja: neki az A. Kft.-vel szemben szerződésen alapuló követelése áll fenn, ezért a részéről mindaddig fel sem merült, hogy id. B. A. és B. E. ellen érvényesítse a követelését az álképviselőt folytán kártérítés címén.

[32] Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását célozta.

[33] Állították, hogy a felperes a per során nem hivatkozott sem menthető okra, sem olyan objektív akadályra, amely gátolta volna, hogy az igényét az elévülési határidőn belül érvényesítse. Hangsúlyozták, hogy id. B. A. nem volt az A. Kft. ügyvezetője, így nem volt jogosult arra, hogy a cég nevében eljárjon, a felperesnek erről a tényről tudnia kellett, mert „maga ellenőrizte a céget”. Hivatkozásuk szerint a cégnyilvántartás mindenki számára elérhető adatokat tartalmaz az egyes társaságok képviseleti jogára vonatkozóan. Állították, hogy a felszámolási eljárás nem előkérdése a polgári pernek és nem is alkalmas annak az eldöntésére, hogy kivel szemben áll fenn a felperes követelése, ezért az az elévülés nyugvását nem eredményezhette. Hivatkoztak arra is, hogy a másodfokú bíróság a régi Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a jogerős ítélet indokolása részletesen tartalmazza, hogy a felperes jogi érvei miért nem megalapozottak, továbbá, hogy az elévülés nyugvása az adott ügyben miért nem következett be.

A Kúria döntése és jogi indokai

[34] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

[35] A régi Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A 326. § (1) bekezdése kimondja, hogy az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. A 326. § (2) bekezdése szerint, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül – egyéves vagy ennél rövidebb elévülés idő esetében pedig három hónapon belül – a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra.

[36] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, az egyes bizonyítékokat azok egybevetése során a súlyuknak megfelelően értékelte, arról az ítéletében részletesen számot adott. Helyesen tulajdonított jelentőséget annak, hogy a perbeli áruvásárlásokat számos korábbi, nagyértékű vásárlás előzte meg, amelyek során nem merült fel probléma sem a képviselővel, sem a teljesítéssel kapcsolatban.

[37] Arra is helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy id. B. A. és az alperesek a felperes telephelyén együtt is megjelentek, előfordult, hogy id. B. A. a cég bankkártyájával fizetett, továbbá mindig nála volt az A. Kft. bélyegzője. Az elsőfokú bíróság helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy a tanúvallomások is azt igazolták: id. B. A. és a II. rendű alperes

a felperessel szemben azt a látszatot keltette, hogy az I. rendű alperes hozzátartozója cégének a képviseletében jár el. Mindezek alapján szintén okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes követelése nem évült el, mert csak a felszámolási eljárás jogerős befejezését követően szembesült azzal, hogy igényét az alperesekkel szemben érvényesítheti.

[38] A régi Pp. 270. § (2) bekezdésének a 275. § (3) bekezdésével való összevetéséből adódó helyes értelmezése szerint a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére főszabályként már nincs lehetőség. Megállapítható azonban a jogerős ítéletnek a régi Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző jogszabálysértő volta akkor, ha az ügyben eljáró első- vagy másodfokú bíróság a bizonyítékok egybevetése során nyilvánvalóan okszerűtlen következtetést vont le. Ez az adott ügyben megállapítható volt.

[39] A másodfokú bíróság tévesen tulajdonított ügydöntő jelentőséget annak a körülménynek, hogy az I. rendű alperes a követelését a felszámolási eljárást megelőzően vitatta és nem adott számot arról, hogy miért nem tulajdonított jelentőséget azoknak a tényeknek, amelyek alapján a felperes alappal hihette, hogy id. B. A. az A. Kft. képviseletében jár el. A Kúria kiemeli: a bírói gyakorlat szerint vélelmezni kell annak a személynek a képviseleti jogosultságát, akinél a látszat egyértelműen a képviseleti jogosultságra utal (BH 1994.96.).

[40] A bíróságok ítélkezési gyakorlata szerint az elévülés nyugvásának megszűnése szempontjából annak van jelentősége, hogy a károsult mikor jutott teljeskörűen az igény érvényesítéséhez szükséges információ birtokába, mert a károsultnak arról is tudnia kell, hogy ki a károkozó, illetve a követelés kivel szemben érvényesíthető (BH 2005.286.). A felperes az I. rendű alperes nyilatkozatai alapján még nem volt abban a helyzetben, hogy bizonyosságot szerezzen az I. rendű alperes állításáról, az általa ismert tények ugyanis egyértelműen annak ellenkezőjét látszottak alátámasztani. A felszámolási eljárásban a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény 27. § (2) bekezdésében foglalt szabály nem zárja ki, hogy vita esetén a bíróság bizonyítást folytasson le arra, hogy a hitelező követelése a felek közötti szerződésen alapul, ezért a felperes részéről menthető körülmény, hogy a követelését előbb a felszámolási eljárásban érvényesítette, és csak annak eredménytelensége folytán került abba a helyzetbe, hogy az igényével az álképviselővel, illetve annak jogutódjával szembe forduljon.

[41] A kifejtettekből következően a másodfokú bíróság a régi Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon állapította meg, hogy az elévülés a felszámolási eljárás alatt nem nyugodott.

[42] A másodfokú bíróság eltérő jogi álláspontja folytán az alpereseknek csak az elévüléssel kapcsolatos jogi érvelését bírálta el, és a felperes követelését érdemben nem vizsgálta, vagyis nem foglalt állást az alperesek további fellebbezési érveivel összefüggésben. A Kúria ezért a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[43] A Kúria a régi Pp. 275. § (5) bekezdése alapján meghagyja a másodfokú bíróságnak, hogy az alperesek fellebbezését teljes egészében érdemben vizsgálja, csak ezt követően lesz abban a helyzetben, hogy megalapozott, a jogszabályoknak megfelelő döntést hozzon.

Záró rész

[44] A Kúria a feleknek a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét– a felperes oldalán számba véve az általa megfizetett felülvizsgálati eljárási illeték összegét is – a régi Pp. 275. § (5) bekezdése alapján csak megállapította, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt.

[45] A Kúria a döntését a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Budapest, 2021. február 24.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Csentericsné dr. Ágh Bíró Ágnes s.k. bíró